ANUL I, Nr. 5

3 LEI EXEMPLARUL

8 Decembrie 1940

DIN ADÂNCURI SE INALŢĂ BIRUITOR LEGIONARUL

Prim redactor: ION FĂŢOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANŢA

...Dar noi, Ardealule schingiuit nu te-am uitat. Sufletul tău uriaş cât un munte şi mare cât o furtună răscolitoare şi-a găsit împlinirea în Legiune. La chemarea Căpitanului, mii de flăcăi din Ardeal au pornit să se înşirue sub comanda lui şi mulţi dintre ei n'au mai prins răsăritul soarelui.

Ardealule, leagăn al neamului, tulnicul durerilor tale, răsbate peste tot.

HORIA SIMA

Alba-Iulia, 1 Decembrie 1940

Ion Caratanase

Intrat încă pe când era elev în prima Frăţie de Cruce DUNĂREA, dela Galaţi, a fost primul exponent legionar al Dobrogii. O fire ageră, cu ochi pătrunzători, se sudase perfect în primul lot de tineri legionari. Activ şi mereu pătruns de visurile celui mai exuberant idealism, lupta împreună cu alţi numai vre-o 20 la alcătuirea primelor cuiburi de studenţi legionari. Ne cunoşteam de mult, din copilărie şi totuşi cea mai plăcută surpriză am avut amândoi, când într'una din serile de şedinţă ale anului 1931 ne-am întâlnit la sediul nostru sărac, din Bulevardul Basarab.

Pe atunci, Capitala număra cam 27 legionari cu toţii.

Lupta era cu mult prea grea pentru o mână de tineri.

Si totuşi cred că numai romantismul începutului nostru a constituit elementul esenţial al perseverenţei, al hotărârilor şi biruinţelor continui.

CARATANASE era unul dintre cei dintâi.

Nu putea lipsi dela nici o acţiune ci în mod organic se vedea prezent în toate.

Luptător de elită, împărţea în juru-i cu largă dărnicie spiritul şi comorile sufletului său.

Intr'o agendă a DECEMVIRILOR, pe când erau închişi la Văcăreşti, CARATANASE îmi lasă ca sfânt talisman elogiul celui mai sublim dar al Cerului sădit în oameni:—Dragostea.

Fără să fie un doctrinar prin excelenţă, a prins acest element de progres uman şi l-a cultivat cu risipă. Din dragoste pentru Legiune şi Căpitan, învingea chiar imposibilul şi se simţea dator să-şi împărtăşească secretul biruinţelor lui şi celor mai apropiaţi camarazi, deşi nu se gândea poate că nu-i va mai vedea.

CARATANASE —, Nea Gogu, cum i am zis noi cu toţii, — dacă a avut vre-o mare satisfacţie în viaţă, apoi a avut-o în cea mai mare măsură atunci când aceiaşi nelegiuită furie îi sugruma gâtul alături de Căpitan. Il văd mintal cu figura-i senină săgetându-şi doar ochii în faţa sacrilegiului. In faţa inevitabilului totuşi se mângâia doar cu prezenţa lui, în moarte şi de atunci şi în istorie, — în tovărăşia Căpitanului.

Sunt sigur că e fericit.

TRAIAN PUIU

Partidul liberal

CIRCULARĂ

Jurăm că nu vom uita niciodată ororile şi crimele săvârşite de partidul liberal, călău al tinerimei româneşti şi al neamului.
(Jurământ cu ocazia zilei de 10 Dec. 1934).

Camarazi,

Mişcarea legionară proclamă ziua de 10 Decembrie ca ziua suferinţei legionare. A tuturor suferinţelor indurate şi a celor pe care le vom mai indura.

Partidul liberal a venit la putere în luna Noembrie a anului trecut.

Conform obligaţiunilor luate de către I. G. Duca faţă de finanţa internaţionala jidănească, guvernul s'a năpustit asupra noastră, călcând în picioare şi legi, şi dreptate şi milă.

Cu violenţă de fiară sălbatecă a lovit, crezând că va intimida pe legionari.

Aceştia, deşi incomparabil mai puţini şi mai slabi s'au ridicat de pretutindeni cu pieptul gata de suferinţă şi de moarte, în faţa prăpădului care-i ameninţa.

Ne aducem aminte cum am rezistat la Constanţa, unde moare Virgil Teodorescu; la Nisipari, la Reni, la Paşcani, la Iaşi, unde moare Niţă; la Giurgiu, la Cluj şi pretutindeni.

Legionarii sunt mândri în suferinţa lor.

Este pentru prima dată când în ţara laşităţii, violenţa, ilegalitatea şi pofta de degradare a demnităţii omeneşti se găsesc în faţa unui obstacol de mândrie şi îndărătnicie, care a mişcat orice conştiinţă.

S'au luptat legionarii cu atâta vitejie, cu atâta foc şi cu atâta demnitate, încât ori ce suflet şi orice duşman, în afară de acesta, li-ar fi acordat libertatea numai pentru bravura cu care se luptaseră pentru ea. Intre canalii însă nu se va găsi o asemenea judecată.

In ziua de 9 Decembrie, prin act de guvernământ, partidul liberal disolvă Garda de Fier, iar în noaptea spre 10 Decembrie, toate casele legionare din întreaga ţară au fost încălcate de jandarmi şi poliţişti. Legionarii, femeile lor, copii lor au fost molestaţi. In unele locuri bruscaţi, în altele umpluţi de sânge, în altele împuşcaţi.

In sfârşit au fost ridicaţi cu forţa, în cămăşi de noapte şi transportaţi în închisori. Fără nici o formă legală, fără nici un pic de respect.

Acolo, în închisori, cele mai mari umilinţi, cele mai mari suferinţe fizice.

Oamenii partidului liberal, cu ură şi cu plăcere sadică chinuiau pe arestaţi şi familiile lor.

In amintirea acestor chinuri, toţi ceiace am suferit atunci, să facem din ziua de Decembrie o zi de post şi rugăciune, ziua suferinţei pentru credinţă în ţara noastră, pentru credinţa în viitorul ei.

In fiecare an la 10 Decembrie să ne aducem aminte de nedreptatea ce ni s'a făcut şi de cei ce au comis-o.

In toate adunările ce se vor face în această zi, se vor citi numele tuturor celor care au avut rolul de călăi morali sau materiali.

CĂPITANUL

Un document istoric

Jilava, 10 Noembrie 1937

Mult timp a mai trecut de când nu ne-am mai văzut! Nu însă mult va mai trece să ne întâlnim. Victoria e mult mai aproape decât îşi închipuesc mulţi. Tocmai de aceea să nu vorbim de ea ci de ce trebue; adică oare noi ne-am pregătit ca s'o merităm?! Am ajuns la hotărârea de a suporta loviturile cu fruntea sus, şi chiar moartea pentru ţara noastră, atunci când e nevoe, precum a făcut şi Iisus Cristos pentru victoria adevărului dumnezeesc?

Dacă ne-am pregătit de aceasta şi dacă am distrus în noi tot ce este egoism, necinste, înşelăciune, atunci victoria noastră va fi pentru mii de ani, pentrucă adevărul şi dreptatea sunt eterne, veşnice.

Acest lucru îl vrea Căpitanul şi Legiunea lui. Noi trebue să ne învrednicim să corespundem.

Eu pe dumneata te cunosc de mult. Din prigoane, din luptă. Nu mă îndoesc de a fi acum un bun legionar. Intotdeauna am avut încredere. Cred că nu am greşit.

Noi aproape că ne legasem să fim împreună în toate părţile.

A venit prigoana din 1933, dizolvarea noastră, apoi lupta grozavă de cârtiţă pentru organizare şi acum a început lupta cea mare şi cred definitivă. Când îl vom zdrobi pe toţi. Eu însă am ajuns la temniţă. Tare bine îmi pare că am pedepsit trădarea.

Această trădare este cea mai odioasă şi murdară faptă pe care poate să o facă un om. Şi neamul românesc prea mult a avut parte de trădare. A fost trădat Mihai Viteazul, a fost trădat Ioan Vodă cel Cumplit, Horia, Cloşca, Crişan, Tudor Vladimirescu şi toţi cari au vrut mai binele românilor.

De acum cred că s'a terminat cu trădarea. Fiecare trădător nu mai îndrăsneşte pentru că ştie ce-l aşteaptă. Legionarul a jurat moarte trădătorilor şi hoţilor muncii săracului.

Ţi-aş mai scrie multe, că am de unde, dar las pe data viitoare, după ce am să primesc răspuns.

Te rog să spui camarazilor de pe acolo sănătate şi că mă gândesc cu dragoste la toţi.

Ce mai fac cei vechi: Mihalcea şi mai sunt câţiva? Se mai ţin? Sau s'au dus cu duşmanii noştrii, partidele politice. Scrie-mi tot, ca să ştiu ce să-ţi răspund.

Cu multă dragoste.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

I. Caratanase

Calea Victoriei 171
Bucureşti

Pe această adresă îmi scrii

Scrisoarea de mai sus este unul din puţinele documente scăpate din prigoană, şi aparţinând lui Ionel Caratanase.

Ştefan Georgescu, decemvirul dela Tomis

Coleg de clasă în cursul secundar şi camarazi de studenţie pe aceleaşi vremuri, Ştefan Georgescu îmi este, dintre legionarii dobrogeni căzuţi, figura cea mai bine întipărită în minte şi sufletul cel mai bine cunoscut.

Mare mi se pare cinstea de a putea scrie despre eroismul legendar al acestui decemvir, dar şi mare durerea să scriu aceste rînduri la înmormântarea lui.

Noi toţi colegii lui de şcoală, pracum şi camarazii săi, şi mai ales camarazii, cari au în minte figura cea mai recentă, nu uită privirea-i vulturească şi părul său de uragan.

Decemvirul dela Tomis se născuse cu predispoziţii pentru legionarul visat şi realizat de Căpitan.

Educaţia lui intelectuală ulterioară l-a întărit şi l-a redat vijelios luptător pentru Legiune.

Cine nu-şi aminteşte de curajul acţiunilor personale ale lui Fani, care-l stinghereau dela litera cărţii, dar care-i făuria individualitatea granitică?

Decemvirul nostru îşi făcea cu toate acestea datoria faţă de legile curente ale şcolii.

Insă ocupaţiunea lui de predilecţie era lectura particulară, pe care şi-o alegea după afinităţile sufletului său.

Il pasiona istoria acestui neam plină de eroi, martiri şi mucenici şi din care nu lipsiau nici trădătorii de ţară.

Prin clasa VI a a seminarului descoperise figura fascinantă a lui Napoleon.

Mi-aduc aminte cum a stat zi şi noapte timp de 15 zile, obsedat de firul împletit al vijelioasei vieţi, — asupra unei monografii în trei volume uriaşe, care descria cuprinzătoarea figură a celui mai dinamic spirit dela începutul veacului al XIX-lea, a lui Napoleon Bonaparte, legiuitor şi luptător pentru Franţa.

Aşa s'a format în cursul secundar spiritul vitejesc şi aşa a ales decemvirul nostru un ideal, pe care, pentru a-l ajunge, avea de străbătut un drum atît de spinos.

In ultimele clase ale seminarului, drumurile noastre s'au despărţit, Fani Georgescu mutându-se la Buzău.

Ne-am reîntîlnit la Bucureşti după 4 ani, amîndoi la studenţie.

Acum Fani, — era în 1933, — îşi croise drumul care ducea spre ideal şi se oţelea pe zi ce trecea tot mai mult în credinţa legionară.

Işi dăruise întreaga sa fiinţă Legiunii şi nu mai trăia decât prin aceasta şi pentru aceasta.

L-am mai revăzut în preziua suprimării trădătorului; l'am revăzut în Ianuarie 1937, în toiul unei manifestaţii studenţeşti, la palatul mediciniştilor, scăpat pentru câteva ore din închisoare; am mai schimbat, deasemenea, cîteva vorbe cu el în spitalul militar din Bucureşti, în Mai 1938.

Urmare în pagina 4-a

TEMELII IN VEAC

TRAIAN BRAILEANU, Sociologia şi arta guvernării

(editura Cartea Românească, ed. II, Bucureşti 1940)

Problema centrală care l-a pasionat pe d. **Traian Brăileanu**, nu numai în această carte dar şi în celelalte studii, constă în stabilirea unei tehnice sociale — fundamentată de sociologie ca ştiinţă pur teoretică — şi în particular a unei tehnice politice, după care să se poată realiza Statul Legionar.

Adversar al sociologiei mecaniciste, incipientă încă din antichitate **(Platon, Aristot)** şi desvoltată ulterior de **Hobbes, Spencer, Comte, Durkheime**, d-sa este pentru promovarea unei sociologii cu valoare instrumementală. Căci eroarea iniţială a sociologiei stă în încercarea funestă a lui **Auguste Compte** de a fizicaliza sociologia după exemplul ştiinţelor experimentale. Identificând societatea cu natura, rişci să ancorezi până la urmă sau în panteismul spinozist ori în panmaterialismul marxist.

Considerând societatea ca fiind o creaţie a indivizilor — şi obiect în sine, autonom, independent de subiect — iar ordinea socială (legile) ca fiind în funcţie de conducătorii geniali — eroii lui Carlyle — ai societăţii, d. **Traian Brăileanu** nu ezită să pună sociologia „în serviciul unei tehnice sociale care să arate prin ce mijloace raţionale acţiunea poate înfăptui scopuri determinante" (p. 326). Tehnica aşa dar ridică problema scopurilor, fără însă să ne indice care anume scop ar fi de ales. In optarea scopului intră imponderabile care scapă analizei, motivele iraţionale jucând un rol tot atât de important ca şi cele raţionale.

Technica d-lui **Traian Brăileanu** vizează alcătuirea Statului Legionar. Deci nu o tehnică universală **(Secolul Corporatismului**, al d-lui **Mihail Manoilescu)** care ar putea sluji oricărei ţări, ci o tehnică inspirată de «**hic et nunc**»-ul românesc. Alături de această tehnică legionară, există o tehnică marxistă (manifestul comunist), precum există şi o tehnică liberală, ţărănistă, etc.

Ştiinţa în sens comtian nu ne poate demonstra aşa dar pentru care din ele să aderăm. Atunci însă când **vedem** că jidanii **vor** revoluţia mondială a proletariatului, justificând-o cu argumente «ştiinţifice» (lupta de clasă, primatul economicului), intrând astfel — ceeace dealtfel e şi firesc — în metafizică şi etică, — **trebue** ori să le opunem o rezistenţă îndârjită, apărându-ne valorile noastre creştine, ori, inconştienţi, să rămânem consecvenţi lui **Comte**, riscând astfel să asistăm la bolşevizarea ţării (dacă nu cumva suntem şi noi victima «metafizicei» marxiste).

Dacă însă nici o ştiinţă nu ne poate constrânge să-i utilizăm rezultatele într'o anumită direcţie scopul ei — cunoaşterea — fiindu-i suficient, totuşi «sociologia poate demonstra că Românul **care vrea** ca Statul său **naţional** să existe şi să se consolideze, nu poate fi nici ţărănist, nici liberal, nici comunist — **ci numai legionar**» (206), — fiindcă există un hiatus funciar pe toate planurile între aceste trei ţeluri. Iată de ce **Introducerea** la **Sociologia Generală** a răposatului profesor **Petre Andrei** nu-i corectă (ştiinţifică), atunci când în numele pozitivismului strict, impută, în plină prigoană legionară, tineretului românesc, că nu are «un ideal cald de muncă spirituală, de încordare şi speranţă» deoarece «nu vedem la tineri munca titanică a **komsomolianilor**». Sub firma obiectivismului ştiinţific, se ascundea în realitate programul d-lui **Mihalache**. Şi iată de ce nu putem fi decât pentru o ştiinţă finalistă, funcţionalistă, o ştiinţă mijloc iar nu scop în sine.

Sociologia deci poate contribui la perfecţionarea unei tehnice de guvernare, adecvată unei realităţi concrete determinate dar «ea nu poate face dintr'un om fără aptitudini de conducător, un **Bismark, Mussolini, Hitler** sau **Codreanu**» (29) deoarece — **Kant** a demonstrat de mult — ştiinţa e «fenotipică», se poate învăţa, pe când arta în genere e un dat sădit de Dumnezeu, ea este un produs al geniului. In ipoteza d-lui **Traian Brăileanu** că societatea „este un produs de artă, este opera conducătorului" se pot explica toate formele sociale ca fiind produsele **artei de guvernare**. Societatea umană nefiind un factor natural, cum crede **Durkheime**, ci unul artificial, creat de profeţi, educatori, oameni de stat, ea poate fi comparată cu opera de artă. Pe baza acestei analogii se pot stabili genuri, stiluri, curente sociale. «Intre conducători vom găsi şi artişti desechilibraţi, futurişti şi cubişti, cum a fost **Lenin**, care a prefăcut Rusia într'un balamuc, dând-o pe mâna jidanilor, popor care nu mai poate produce genii şi talente politice» (27).

In aceste momente de criză în istoria unei naţii „intervine acţiunea omului mare, a conducătorului genial în stare să dea substratului uman o nouă formă, forma operei de artă a geniului" (30).

Acestui conducător genial, eşit din mijlocul poporului nostru, d. **Traian Brăileanu** îi închină rodul studiilor d-sale din cartea de faţă. «**Sociologia şi arta guvernării**» s'ar putea compara — în parte — cu «**Principele**» lui **Machiavelli**, care a încercat la fel să dea regule precise pentru arta guvernării, inspirându-se din realitatea contimporană lui. Numai că **Machiavelli** — ca şi **Plato** dealtfel — nu şi-a găsit «principele» care să-i urmeze sfaturile. Poate unde teoria lui, după cum remarcă însuşi d. **Traian Brăileanu**, are nevoe de rectificări esenţiale. D. **Traian Brăileanu** a avut însă fericirea ca să-şi întâlnească de acum zece ani principele: **Căpitanul**. Şi nu principele a ascultat de Machiavelli, ci Machiavelli şi-a pus de data asta isteţimea minţii în serviciul acestui unic principe din istoria românească. De aceea am şi insistat mai mult asupra fundamentării teoretice a acestei etnologii sociologice, intuită la început de Căpitan. Celelalte «sugestii» le vedem azi cu toţi înfăptuindu-se dinaintea ochilor noştri.

Teodor Ionescu

Sensul vremii

Pluteşte lumea în nedumerire. Se frământă grijuliu în vădit neastâmpăr. E normal să fie aşa. Las'să se frământe. E semn că trăeşte. Se plămădeşte un veac nou, evaluabil în spirit şi măsurat cu eternitatea. Nepotolit se sbate omul să-şi afle liber rostul existenţii sale. Trăeşte atmosfera grea şi dureroasă a rupturii cu materia ca lest, ce l-a înpiedecat şi înţelegerea şi sborul în ascensiune pe verticala normală finalităţii vieţii. Se dospeşte aluatul unei noui vieţi. Oamenii se prefac şi se regăsesc în ea.

Pe deoparte entuziasm, elan, cântec şi frenezie, în focul unei năprasnice furtuni de constructivitate; alături val de ură, bârfeală demenţă, nebunească furie, drăcească mocnire în besne, şi curse prin unghere. Acest climat ciudat domină spiritele, le agită, le aruncă în confuzie totală, şi le poartă către deprimare pe unele. Cele ce s'au putut reculege, renasc sfios spre o viaţă nouă; în lumea epocei ce se înfiripă, într'un nou tărâm de viaţă, pe care puţini sunt cei care-l ridică pe temelii de jertfe şi nestrămutată credinţă.

Toate acestea sunt inevitabile forme de manifestare, în fazele de adâncă transformare.

Este efervescenţa spirituală a lumii care-şi caută un drum de categorică trăire.

In atmosfera celei mai largi îngăduinţi de adevărată autodeterminare, neamului ce rătăceşte dela o lume la alta, îi este dat să trăiască viaţa sub ambele aspecte, cât timp drumeţeşte de la Ierusalim pe calea până la Damasc. Fulgerat în clipa decisivă, trăeşte din plin momentul dramatic al marilor hotărâri, apoi, pătrunde viguros în imperiul ce singur şi liber şi l-a ales.

De altfel momentele acestea sunt mari şi apar destul de rar în viaţa neamurilor. Alegerea este una însă, între două elemente: intre bine şi rău. Incadrarea benevolă în imperiul binelui sau în în imperiul răului. Binele lasă libertatea deplină pentru adeziune din convingere, prin benevolă consimţire. Nesilit, individul sau colectivitatea se înscrie voluntar în lumea lui.

Răul din contră, se insinuiază prin căi piezişe ademeneşte prin forme seducătoare la început, apoi inipi parazitar, domină prin mijloace tiranice. Agenţii iei îi impun forţat, ţinzând la generalizarea lui prin constrângere şi prin oprimarea celor ce i se opun.

Acestea sunt temeinice constatări pe marginea evenimentelor de ieri şi de azi, căci neamului nostru, i-a fost dat să facă şi trista experienţă a trăirii sub tirania forţelor răului. Stărue în mintea tuturor felul cum adeziunea indivizilor la forma de guvernământ se obţinea la ordin, prin siluire şi constrângere. Libertatea nu-şi avea rostul, în regimul de arest, în ţara temniţă de atunci. Lumea fără voie aproba totul, trăia fiindcă era ordin, sau murea la comandă. Intr'atât i s'a imprimat poporului nostru simţiminte de sclav, încât azi trăeşte turburătoarea nedumerire, sub obsesia întrebării dece regimul actual nu recurge la aceleaşi mijloace forte ca să devină popular peste noapte. Unii cred că din slăbiciune. Adevărul este cam departe de mentalitatea lor de sclavi sau înpilători.

Regimul binelui comun nu se poate concepe lipsit de climatul adevăratei libertăţi. Adeziunea mulţimii se obţine prin convingerea lor nesiluită. Munca cinstită şi jertfa sunt mijloacele ce le oferă lumii spre a o convinge şi apropia. Orice pas înainte se face prin muncă şi consolidează prin jertfă.

Deocamdată suntem în momentul nebulos, când trebue de la sine să se limpezească totul şi să se aleagă contururile unei lumi noi. Dela confuz spre limpezire, din beznă la lumină, de la apele turburi ale răului, spre zarea însorită a imperiului luminii, acesta este itinerarul spre care tinde năzuinţa neogoită a lumii de azi. Jocul elementelor este palpitant. Lupta se dă între două forţe: între bine şi rău. Determinant intervine în luptă colectivitatea sau individul dând avantaj părţii pe care o preferă. In orice caz, nici prin ademeniri, nici prin constrângere, binele nu-şi recrutează aderenţii, ci în cadrul celei mai largi libertăţi, el îşi înscrie voluntarii. Desplicând realitatea, acesta este sensul vremii, pe care puţini îl înţeleg.

Pr. Gh. Beştea

Cărţiie şi biblioteca legionarului

10 Septembrie 1936.

1) Din economiile tale cumpără azi o carte, mâine alta şi fă-ţi o bibliotecă. O mică bibliotecă legionară. Ea să fie podoaba şi mândria casei tale. Ea îţi va lumina cugetul şi te va îndrepta totdeauna pe drumul cel bun.

2) Când vrei să faci cuiva un bine; dacă-l iubeşti şi dacă vrei să-l faci o bucurie; dacă vrei să-l salvezi de pe o cale rătăcită; cumpără pentru el o cărticică şi trimite-i-o. Mica jertfă îţi va fi răsplătită când vei şti că ai salvat un om.

3) Caută, pe cât posibil, să te aprovizionezi numai dela regia legionară. Indeamnă prietenii d-tale să cumpere dela regia legionară. Dacă cunoşti un comerciant, un advocat, un industriaş, fă-i să cumpere timbre dela noi. De asemeni vreo instituţie care are nevoe de timbre: să le cumpere de aici. Căci astfel dai o mână de ajutor luptei uriaşe dintre noi şi cei ce vor să ne cucerească această ţară.

Tinere, la toate colţurile de stradă te aşteaptă duşmanul cu îmbietoare cărţi şi reviste, ca să te otrăvească. Fii tare. Respinge otrava. Cumpără numai literatura şi foile naţionaliste şi creştine. Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisului românesc-naţionalist-legionar.

din **Circularile Căpitanului**

Însemnări

INTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

In «Axa» din 2 Decembrie 1940, Ion Barbu în foiletonul intitulat «Individualism», încearcă «în acest ceas târziu, să-şi răcorească faţa arsă de farduri, în verdele gheţar topit al legiunii». Această mişcătoare «mea culpa» a celui care reprezenta în literatura noastră intransingenţa «turnului de fildeş» în faţa vieţii, este deosebit de semnificativă pentru literaţii noştrii. Deşi generaţia nu face parte din aceleaşi «leaturi tragice» de sub zodia războiului trecut, totuşi ea s'a perdut în labirintele individualismului european începând dela Strindberg, Nietzche, dela Peer Gynt, la Ivan Karamazov.

D. Ion Barbu, hierofant al unei poetice esoterice — de a cărei valoare se îndoeşte chiar dânsul — care rupsese contactul cu izvorul viu al vieţii, refugiindu-se în metafizica «secundă» a «copiei» platoniciene, astăzi vine plecat să-şi mărturisească rătăcirea în faţa osemintelor sfinte ale Căpitanului.

Pentru izbăvirea fiului rătăcitor, întindem dreapta camarădereşte.

t. i.

ADA NEGRI

Pentru prima oară Academia italiană numără printre membrii ei o femee, Ada Negri, aleasă în cursul lunii trecute, în locul dispărutului Pascarella.

Cu sufletul ei de neasemuită transparenţă, din care dragostea se dărue tuturor, cu svâcniri de durere, cu strigăte de triumf, cu lacrimi pentru toate besnele, cu buzele şoptind rugi către Domnul, Ada Negri devine parte integrantă din sufletul nostru, din viaţa noastră de basm şi de lut.

Cine a auzit-o dojenind moartea ori plângând de bucurie în faţa zorilor, zâmbind mugurilor, crengilor şi vlăstarelor oamenilor, ştie câtă adâncime de simţire, ce rară curăţenie, ce elan de dragoste, cât cântec au putut să încapă în sufletul dăscăliţei lombarde.

Alegem o rugă din volumul **Il dono**:

Tot freamătul de viaţă din mine a fost iubire.
Eu am crezut că este o iubire de făptură,
De glie, sau de faptă, de cei născuţi din neamu-mi călit
De floare şi de ierburi, de roduri ce din soare,
Primesc a lor hrană, sevă şi lumină.
A fost iubire pentru tine,
Ce trăeşti în orice lucru şi'n oricare făptură:
Şi azi, când lângă mine tovarăşi-mi căzură
Toţi, unul câte unul şi ale gliei glasuri
Mai tare se aud, străluce chipu-ţi, Doamne
In mai falnică lumină,
Cântare de slăvire e vocea ta.
Stăpâne veşnic iubit, acum ştiu cât sufletu-mi te iubeşte.
Şi la credinţa neclintită că orice drept fuse, însăş durerea,
Orice spre bine, chiar al meu rău
Totul pentru mine ai fost şi eşti Tu; mă'nfior
De o bucurie mai mare ca al morţii dor.
Cu milostiviri de'ntunecimi şi stele;
Să-ţi pot da la masa umilă, pânea şi apa
Neîntinată a sărmanei mele vieţi,
Lângă sluga-ţi rămâi Doamne, numai Tu
Fii lângă mine şi'n tăcerea de fiinţe
Numai glasul tău s'ascult.

MINA ZOLI

Duh şi slovă legionară

Serviciul propagandei scrise legionare a reeditat următoarele cărţi:

Pentru legionari, cartea Căpitanului, care a ajuns la a VI-a ediţie, în imprimeriile *Cuvântului*.

Cranii de lemn, de Ionel Moţa.

Crez de generaţie, de Vasile Marin.

Cărticica şefului de cuib.

Rânduri către generaţia noastră, a lui Ion Banea.

Românismul nostru, de Alecu Cantacuzino.

Din lumea legionară, de Victor Puiu Gârcineanu.

Cartea Căpitanilor, de Ernest Bernea.

Mişcarea legionară şi muncitorimea, de Traian Herseni.

Mişcarea legionară şi ţărănimda, de Traian Herseni.

Au mai apărut, deasemenea *Rasism românesc*, de Alexandru Randa, în tiparniţa *Bucovinei* I. E. Torouţiu.

Poziţia României, de Horia Cosmovici, în editura *Vremea* şi *Idei biruitoare din Mein Kampf* de Horia Filip, în *Tiparul românesc.*

Toate cărţile şi periodicele pentru recenzare, vor fi trimise pe adresa redacţiei «Biruitorilor», Constanţa, str. Carol Nr. 151.

Citiţi:

„BIRUITORII"

Aspecte toscane: Mezzadria

Străinul care urcă valea lui Arno, dela Pisa până la Florenţa, iar de aici până la Arezzo, sau străbate ogoarele fertile din Lucca, dealungul fluviului Serchio, ajungând deasemenea la Florenţe, prin Pistoia, rămâne mirat şi de priveliştile variate în frumuseţe, şi, mai ales, de un fapt întâlnit cu greu aiurea: răspândite pe toată câmpia, într'o plăcută asimetrie, la distanţă de numai câţiva metri sau chiar la distanţă de aproape un kilometru, se înalţă case de cărămidă, spaţioase, curate, cele mai multe cu un etaj, altele şi cu două. Sunt case ţărăneşti. Se ridică în preajma unei bătături, la umbra unei şire mari de fân. Intâia dintre încăperile de jos este pentru animale, a doua este o pivniţă pentru vinuri. La primul etaj la care se ajunge print'un portic, un fel de privdor românesc, au o bucătărie încăpătoare: aci e centrul familiei, mai ales în serile de iarnă. Sunt apoi două sau trei odăi şi un grânar. In multe din aceste case există o cameră mai curată, pentru oaspeţi şi pentru ospeţe, cu o vitrină plină de farfurii şi sticle, cu pereţii împodobiţi de fotografii şi ilustraţiuni. Te găseşti în faţa unui adevărat salon şi ţăranii se arată tare mândri când se pot lăuda cu astfel de camere pentru musafiri.

In aceste case, vezi mai întâi un dar foarte preţios: pâinea. O pâine mare, albă, gustoasă, plămădită de gospodină în fiecare săptămână şi coaptă în cuptorul nelipsit vreunei case. Gazda toarnă oaspelui vin, natural şi aromitor, din belşug. Nu lipseşte untdelemnul cu miros de măsline, cum nu lipsesc din podul atâtea alte agonisiri pentru iarnă: fasole, cartofi, porumb, şuncă, nuci, pere şi mere.

Cum au putut ajunge aceşti oameni la un atare belşug? Este adevărat că nu trebue uitată bunătatea climei, care ocroteşte îndelungata muncă a ţăranului.

Trebue să-i adăugăm, ca element fundamental, sistemul colonial răspândit în Toscana: **la mezzadria**, *cum e la noi arenda în parte.*

Aceste case de colonişti care populează colinele şi văile, ogoarele aşa de bine cultivate nu sunt proprietatea ţăranilor. Proprietarul este un altul şi adesea acesta stăpâneşte întinderi vaste de pământ, căci terenul a fost împărţit din vechi timpuri în moşii, cu o anumită suprafaţă. Această suprafaţă cu vremea, s'a redus la cinci-şase sau şapte hectare de pământ, atunci când desvoltarea agriculturii a permis o mai raţională folosinţă a pământului. Fiecare petec de moşie îşi are casa aşezată în mijloc sau la o margine, instrumentele agricole necesare, un car cu două roţi şi doi boi de muncă. Fiecare moşie e încredinţată unei familii ţărăneşti care îşi aduce numai mobilierul trebuitor. Pretutindeni stăpânul dă pământul, casa şi vitele, iar ţăranul, munca. Recolta se împarte pe din două.

Este firesc ca un proprietar, când încredinţează o moşie unui ţăran, să aibă pretenţiunea să-i cunoască mai întâi posibilităţile de muncă, pentrucă sunt moşii mici, care cer puţină muncă, dar altele sunt foarte mari, făcute parcă anume pentru acele familii numeroase şi pline de vigoare frecvente în câmpiile Italiei. Adeseori, pentru moşiile mai bogate şi cu vite mai multe proprietarul cere ţăranului o anumită sumă drept garanţie.

Acest sistem colonial s'a dovedit extrem de rodnic, atât pentru ţăran cât şi pentru proprietar. Acest lucru e uşor de explicat, dacă ne gândim că ţăranul, lucrând pentru proprietar, lucrează în egală măsură pentru el. O mărire a producţiei moşiei constitue, mai întâi, o mărire a propriei lui bogăţii. Acesta este muncitorul sârguitor, muncitorul care se bucură de o neîntrecută bună stare şi care este, pentru naţiune, de un mare folos.

„Mezzadria", fugitiv privită, pare simplă şi uşor de înfăptuit. In practică însă prezintă dificultăţi şi dă loc uneori la controverse între contractanţi. De aci necesitatea reglementării pină în cele mai mici amănunte. Regulamente de soiul acesta au existat întotdeauna, cu mai multe sau mai puţine defecte, deosebindu-se nu numai dela o regiune la alta, dar chiar de la proprietar la proprietar.

Fascismul a fost acela care a pus ordine şi unitate în această materie, soluţionând în întregime problema. El a asigurat drepturile ţăranului şi i-a îmbunătăţit starea sub orice raport; a restabilit, pe de altă parte, ideea de proprietate şi respectul datorat proprietarului.

Poate că n'a existat vreodată contract de muncă aşa de drept şi de echilibrat, cum este «mezzandria». Mărturie sunt chiar familiile de coloni care trăesc de peste două sute de ani pe aceeaşi moşie şi care nici nu se gândesc să se mute, în timp ce proprietarul e tot atât de mulţumit.

Salvadori Eoncilio

Cuvinte pentru studenți

Cei câți au rămas în picioare și luptă, v'au trimis cu sacrificii nebănuite pe tine și pe camarazii tăi, aici la învățătură, încredințați că într'o zi îi veți răzbuna, îi veți salva prin activitatea voastră luminată. Că prin scrisul vostru, prin cuvântul vostru, prin lupta voastră, va răzbi acolo unde trebue ecoul durerilor lor și lucrurile se vor îndrepta. In slujba binelui obștesc voi sunteți solii unei lumi care trebue să renască la o vieață nouă. Pentrucă, dacă și voi îi veți trăda, nu le mai rămâne lor decât să-și cioplească singuri lespedea de mormânt, a mormântului în care va intra, odată cu ei toți, neamul nostru întreg.

Nu dezerta! Pentrucă dezertare se chiamă faptul de a părăsi calea care pornește din sătucul tău și până la tine, pentru a te integra într'o vieață artificială în slujba instinctului de parvenire. Nu tânji după vieața aceasta infernală a plăcerilor materiale care-ți torturează imaginația, îți pervertește ființa și te îndepărtează de la împlinirea datoriei față de ai tăi și neam. Să știi că vieața aceasta nu e firească, să știi că ne-au confecționat-o străinii de sângele și de idealurile noastre. Să știi că ea e pânza de păianjen pe care o țes dușmanii neamului pentru ca să te paralizeze pe tine și pe cei de-o seamă cu tine. Să știi că betonul armat al palatelor ce se ridică pădure, este frământat cu toată sudoarea neamului tău, și tot luxul acesta ofensator care circulă pe stradă și în locuri de petrecere se face prin exploatarea muncii și a producției neamului tău. Să mai știi că în vreme ce în centrul orașului înstreinat chiue drăcesc răsfățul, la margine, în mahalalele care adăpostesc muncitorii adevărați, frați de-ai tăi veniți de pe la sate, se zbate în mizerie neagră o lume întreagă.

Nu să ajungi «puternic» te pregătește, ci *drept*. Nu pentru binele tău să lupți și să muncești, ci pentru binele și salvarea neamului tău. Nu singuratic, închis în turnul egoismului tău, ci împreună chiar cu cei de-o seamă cu tine în slujba neamului, soldat viteaz în serviciul comandat al cauzei naționale.

Se dă azi o luptă pe vieață și pe moarte între lumea veche și legiunile tinere ale lumii noi. Deoparte cei cari și-au uitat originele, și-au renegat credințele, și-au trădat încrederea pusă în ei, beneficiarii vieții materiale, de cealaltă parte oastea fără nume a tineretului, legiunile verzi ale încrederii în virtuțile neamului, vitejii cari pregătesc o vieață nouă în țară nouă, cu prețul libertății și, de multe ori, al vieții lor.

Pășește hotărât și gonește dela tine toată ispita și toate puterile răului. Sfarmă cu pumn viguros plasa minciunii, alungă pofta de vieață ieftină, ocolește mirajul și artificialitatea vieții de stradă. Muncește și crede.

VASILE MARIN

CUVINTE PENTRU STUDENȚI
București 1937

Crucea lui 10 Decembrie

10 Decembrie în istoria noastră, este și va rămâne o zi de mare cumpănă și răspântie.

Zi 'n care s'a înălțat o cruce. O cruce de chin și de răstignire pentru cei cari au ridicat-o, dar mântuitoare pentru *neamul românesc.*

O credință nouă a început atunci și jertfa ei, a fost tineretul român.

Pe brațele acestei cruci și în numele credinței ei s'au dat destule sacrificii.

Floarea neamului nostru, tineretul intelectual, a fost prigonit, bătut, închis, rănit și omorît, pentru că împotriva spiritului vechi, care ducea țara la pieire, prin atâția oameni ticăloși cu mijloace perfide și prin atâtea probleme mari, vitale, asupra cărora, din trădare nici nu-și opreau gândurile, tinerii aduceau spi*ritul nou*, creator, plin de grije pentru pământ și Patrie, cu finalitatea României de mâine.

Cine ar putea oare desprinde din sufletul colectiv al acestui tineret, crescut la umbra crucii lui 10 Decembrie, toate durerile înăbușite, toată sănătatea pierdută, toată suferința intimă de fiecare clipă, pentru înfăptuirea idealului lor?

Ele se găsesc în cartea suferințelor țării, însemnate în mii de dosare, în subsoluri de poliție, încrestate în ziduri de închisori și'n mormintele cari închid gingașe trupuri de tineri luptători.

Crucea lui 10 Decembrie! In cei 12 ani de zbucium, se pot număra ani de vitejie și de luptă eroică, după cum se pot socoti și de acele [illegible] când credința aceasta nouă părea ca se stinge, că moare.

Schimbările s'au datorit puterii credinței valorilor de luptători [illegible] lumii celeilalte.

Niciodată însă focul aprins la 10 Decembrie 1922 nu s'a stins.

Sărbătorind acum din nou amintirea acestei zile, armatelor de luptători le spunem:

Strângeți rândurile!

Crucea credinței lui 10 Decembrie — e grea pentru cel ce poartă «dar pentru neamul nostru este singura comoară în aceste vremuri: nădejdea în posibilitatea învierii sale».

Ion Banea

Cuvântul Studențesc
10 Dec. 1934

Inceputurile noastre

Un început al mișcării legionare în Dobrogea e greu de fixat în ani. Tot așa cum e greu de precizat anul Domnului în care a început creștinismul aci la noi. Noi ne-am născut în Legiune, tot așa cum strămoșii noștri s'au născut în creștinism.

De aceea când lumina Căpitanului a ajuns la noi, ea ne-a găsit gata.

Gata până întru atâta, că ne-am încadrat din primul an în marele destin al mucenicei legionare.

La capătul drumului nostru străjuesc trei pietre de hotar: un an, 1933 și două nume, două mari biruințe asupra lutului, care luminează zările noastre legionare. Cea dintâiu poartă numele de Virgil Teodorescu, cel care s'a botezat primul în moartea pentru Căpitan.

Ce de-a doua, care este de fapt începătura ființii noastre legionare, este decemvirul Ion Caratanase, ascetul prin care sfințenia Căpitanului a ajuns la noi în toată curățenia ei.

Cel dintâiu a însemnat acceptarea lucidă a morții, logodna cu eternitatea la o vârstă la care alții se risipesc în zădărnicii ucigătoare de suflet.

Cel de-al doilea a însemnat trăirea desăvârșită în duh și dăruirea totală țelurilor neamului.

Dascăl iluminat de marea prezență în istorie a Căpitanului, Caratanase și-a învățat ucenicii să gândească, să simtă, să trăiască, mai ales legionărește, prin cuvântarea lămurită a exemplului.

Camarad desăvârșit, era comandantul iubit fără rezerve.

Ce orator ar fi făurit, altfel, minunea aceea de eroism cu care tânăra organizație dela Constanța înfrunta atotputernicia despoților ducișți la Adamclisi, Caratai, Ferdinand, Eschibaba? Ce discurs serafic ar fi sădit în suflete disprețul acela de moarte pe care echipele — două la număr — îl aruncau în fața dușmanului pe toate câmpurile Dobrogei, în sfidarea numelui pe care și-l dăduseră: «Așa vrem noi» și «Ce-ți pasă»?

Prezența lui Caratanase în cea dintâi închisoare legionară în Dobrogea, viața lui de sfânt, energia lui de tigru, alături de cealaltă figură a mândriei legionare dobrogene, decemvirul Ștefan Georgescu, făcea ca voia bună a «mușchetarilor» din «Așa vrem noi» și «Ce-ți pasă» să înebunească uneltele democrației prigonitoare la «pensionul Buță» la «hotel Septville» și în lagărul dela Legiunea de jandarmi.

Tipul legionarului făurit de Caratanase a trăit și a biruit la noi.

El purcedea deadreptul din zorile tracice ale frământatei noastre istorii.

Stărue încă între pereții casei din str. Maramureș, sfințită de trecerea pașilor jertfei dobrogene pentru Legiune și Căpitan, spovedania unui legionar din «Așa vrem noi», care se odihnea, într'un popas între două marșuri, senin în vecinătatea morții: «Dacă mor în marșul ăsta, să-i dai bocancii mei lui X. O să-i poarte bine».

Nici un fior, nici o temere. Confruntați sufletul legionarului din echipa lui Caratanase cu sufletul ciobanului Mioriței și veți recunoaște aceiași plămadă spirituală, aceiași senină așteptare a veșniciei.

Așa își învățase comandantul dobrogean băeții: să iubească moartea, s'o caute în focul bătăliei pentru neam.

Deja legionarul din «Așa vrem noi» la splendida figură a lui Costică Chiriazi și Vasile Corbeanu, firul este complet: nicio întrerupere, nici un gol.

Alăturii de figura aceasta mare s'a făurit statornicia de stâncă a lui Nicu Șeitan, s'a călit duritatea de bronz a lui Traian Puiu, s'a definitivat chipul legionar al lui Eugen Teodorescu.

In umbra lui Caratanase au învățat să caute veșnicia pentru neam legionarii cari l-au urmat și cari îl ard peste ani: «Leilor, la lucru».

GEORGE CHIREA

———

DE INVIEREA CAPITANULUI

Doi ani încheiați ființa pământească a Căpitanului nemuritor, a stat întemnițată sub lespedea grea de beton, alături de garda celor treisprezece eroi și credincioși ai Săi.

Spiritul Lui neîmpăcat a plutit fără odihnă peste Țara pe care mâini lacome la strânsul arginților furați, o risipeau tainice, fărâmind-o fără durere.

Doi ani fără încetare duhul Lui a poposit spre odihnă doar în cămările tăinuitelor ședințe de cuib, să înnoiască speranțele legionarilor ce-l așteptau, să usuce lacrimile ce-și jeleau morții, să întărească planurile de luptă ale urmașilor săi, dinainte sortiți să fie biruitori.

Acum când lespedea crimei și păcatului înlăturată a deschis porțile Invierii, când trupul Lui chinuit și frânt, s'a ridicat spre dreapta credincioasă așteptare a lui Moța și Marin, duhul Lui urcă pe cărarea jertfei, în fruntea cetelor de Arhangheli, spre porțile Domnului, în fața căruia își pleacă genunchiul să-I ceară îndurare pentru neamul nostru atât de greu încercat.

Dumnezeu i-a întins fără îndoială cununa de flori albe a milei Sale, din care Căpitanul a lăsat să se scuture peste așteptarea legionarilor, în chiar clipa când jurase în fața criptei sfinte, petalele împăcărei primilor fulgi de nea.

Geniul nerobit al Căpitanului și săculețul cu «Pământul strămoșesc» sunt acum una cu ființa Comandantului Legiunii, Horia Sima.

Niciodată par'că nu ne-am simțit mai identificați cu El ca în clipele acestei coborîri în noi înși-ne, ca în clipa acestei transmutări de har dela El la Comandantul nostru.

Pe acesta pare că niciodată nu l'am iubit mai mult, mai adevărat, nu ne-am simțit mai deplini ai lui iar pe el mai al nostru, ca acum când Căpitanul s'a reîntors la Casa-Verde, iar sfatul și vrerea Lui s'au sălășluit pentru totdeauna în urmașul său.

Astăzi trupul Căpitanului odihnește în tainică, deplină, reculegere.

Legendele vechi chineze spun că cei cari nu se tem de moarte se reîncarnează tot în eroi după scurgerea a douăzeci de ani dela moarte.

In aceste vechi neamuri eroice ne înrudim în vitejie în fața istoriei și având între noi nemuritoare sufletele eroilor legiunii, prezența trupurilor lor nevăzute pe care le chemăm întotdeauna la ședințe de cuib, într'o bună zi va fi aevea.

Atunci va veni El să culeagă sămânța cu pătimire semănată în ogorul sterp al sufletelor, ogor ce s'a cerut udat cu sângele lui curat, și al atâtor crucificați, se va bucura acolo unde a suferit răstignirea și va fi slăvit acolo unde a îndurat povara crucii neamului acestuia cu greu înțelepțit.

Viorica Petru

1 Decembrie 1940.

Răstignirea trădării

Pare că ursitoarele cari au vegheat la zămislirea neamului rominesc, l-au blestemat să nu se bucure de strălucirea minții și puterea brațului celor mai buni dintre fiii săi.

Trădarea a dat pierzării pe toți acei cari s'au ridicat în istoria noastră să ducă pe culmi neamul acesta de păstori și de plugari cu frunțile în soare.

Fiecare veac din zbuciumata noastră istorie a avut un uriaș, unul din acele minunate e x e m p l a r e, căruia Dumnezeu îi pusese o stea în frunte.

Trădarea a mușcat de fiecare dată din noi.

Și Iuda a luat, din veac în veac, un nume nou.

S'a ridicat, după marele Ștefan, Ion Vodă Cumplitul. Golia s'a numit trădarea.

La Roșcani, istoria romînească s'a întunecat.

La 1600, o sabie nouă a lucit în bezna adâncă în care fusese cufundat neamul.

Romînii au înțeles că semnul vine dela Domnul și au alergat sub steagurile lui Mihai.

La Turda, trădarea a mușcat din nou. Barta este numele ei.

Din nou țara a fost legată la ochi.

Peste un veac, în țara cu munți de cremene, un fulger a spintecat văzduhul.

Din adâncuri, pietros, viforos, a apărut Horia...

Strănepoții vechilor Daci l-au urmat în iureș.

Se părea că de data aceasta farmecul va fi deslegat și neamului acestuia i se vor deschide zările împărătești visate de Căpitan.

Trădarea a prins din nou în lanțuri un neam care se vrea descătușat.

Asprii codri ai zarandului au fost înfiorați mai târziu de chemarea bărbată a Iancului.

După o jumătate de veac, de peste Olt, a apărut Tudor din Vladimir.

Trădarea l-a ciopârțit în bucăți și l-a asvârlit într'o fântână părăsită din marginea Târgoviștei. Dreptatea romînilor a fost din nou amânată și istoria oprită în loc.

Dar neamul acesta romînesc nu a obosit. Mereu a scos din sânul său **unul** care să-l deștepte din somnul cel de moarte...

A venit apoi Alexandru I. Cuza, trădat asișderea pentru mistuitoarea lui dragoste de țară.

Dela Ștefan cel mare și Sfânt, istoria noastră romînească este un șir nesfârșit de răstigniri...

Din milenii de aprigă dârzenie dacă, a coborît în zilele noastre, Căpitanul! Iuda și-a găsit întruchipare și de data aceasta.

Dar, Dumnezeu a vrut ca, prima dată în istoria acestui neam, trădarea să fie pedepsită.

Și, atunci, a ales din sânul nației acestia zece cruci de voinici, Decemvirii, cari au răstignit pe Iuda.

Prin executarea trădătorului Stelescu, s'au răzbunat 400 de ani de istorie romînească.

Și a fost această pedepsire în așa fel făcută, încât, Iuda, în veci de veci să nu mai scoată capul în marșul în veșnicie al neamului.

Decemvirii! Piatră de granit la temelia României Legionare. Pe ea stă scris: Ion Caratanase, Ștefan Georgescu, Iosif Bozântan, Ștefan Curcă, Ion Trandafir, Ion C. Atanasiu, Gavrilă Bogdan, Ioan Pele, Ion State Grigore și Radu Vlad.

Ion Fătoiu

Ordinul dat de Comandantul Mișcării Legionare tuturor organizațiilor din țară

1) Poliția legionară din întreaga țară, îndeplinindu-și misiunea ei de a ajuta regimul legionar în faza de tranziție spre consolidare, încetează să mai existe și să funcționeze.

Membrii ei se vor încadra în organizațiile legionare, iar cei apți și capabili vor fi încadrați în poliția de stat.

Rămâne numai în Capitală un serviciu interior de ordine al Mișcării Legionare sub comanda legionarului Moisescu Gheorghe.

Verificarea severă a celor înscriși în ultimele trei luni

2) Toate organizațiile vor începe imediat verificarea severă a celor înscriși în ultimele trei luni și eliminarea acelor cari au dovedit prin purtarea lor de până acum incapacitate de înțelegere a spiritului legionar. Șefii de organizații să fie atenți în special la cei cari vor să suplinească lipsa de vechime cu un fals eroism.

Reglementarea portului cămășilor verzi

3) Interzic purtarea cămășii verzi în timpul serviciului la instituțiile de stat.

4) Interzic purtarea cămășii verzi până la reglementarea portului ei în Capitală și în provincie, afară de ocazii solemne și în afară de legionarii de serviciu dela sedii.

2 Decembrie 1940.

HORIA SIMA

Insemnări actuale

de Pulu Victor Gârcineanu

Dar, Stelescu s'a răsvrătit. A socotit că el, un om obişnuit şi mediocru, el, care fusese trezit la viaţă de apariţia Căpitanului, el trebue să fie capul acestei comunităţi (în care intrase găsind-o gata făcută). El trebue să fie Căpitan, în locul celui acceptat şi iubit de unanimitatea sufletului legionar.

Dar în sufletul monstruos al lui Stelescu nu s'a închegat acest păcat al răsvrătirii. Stelescu n'a avut nici bărbăţia să-şi ia asupra lui curajul răsvrătirii. El n'a fost în stare nici de elanul nebunesc al lui Lucifer. Ci, mediocru şi ascuns, murdar şi perfid, el a căutat să scape de Căpitanul pe ascuns şi fără răspundere bărbătească. Şi de aceea l-a vândut pe 30.000 de lei, pe 30 de arginţi, ca Iuda. Stelescu a trădat. Răsvrătit şi luciferic în ascunsul sufletului, Stelescu n'a putut fi pe faţă decât un trădător. Aici stă pecetea mediocrităţii lui, micimea lui de vierme târâtor.

Stelescu n'a isbutit să fie decât o parodie luciferică, dar a isbutit să fie pe deplin tipul lichelei româneşti, a trădătorului, a formei umane joase şi murdare, a vânzătorului, a omului care renunţă la toate, la cer şi la Dumnezeu, pentru luciul înşelător al argintului, a acestui tip de căzătură omenească, pe care îl întruchipează simbolic în eternitate, Iuda.

Trădarea e, se pare un blestem în toată istoria românească. Toate marile sforţări ale neamului au fost întotdeauna dărâmate, — în punctul lor culminant, — de surparea trădării. O singură dată sforţarea românească a isbutit să se închege până la capăt: în apariţia binecuvântată a lui Ştefan cel Mare. După această înflorire, par'că anume îngăduită în unicitatea ei pentru a arăta că neamul acesta are putinţa să ajungă mari înălţimi, toate năzuinţele sufletului românesc, marile lui elanuri de afirmare au fost mereu trădate. Ioan Vodă Cumplitul trădat, Mihai trădat, Cuza-Vodă trădat, trădat Horia, trădat Tudor. Trădat neamul în întregime de toţi dregătorii cari au condus ţara după victoria războiului. Şi când pentru a răscumpăra ruşinea întregii lumi româneşti de după războiu şi pentru a răscumpăra umilinţa istoriei lui mediocre din ultimii 400 de ani, neamul acesta, întregit prin mila Domnului, până la întreaga conştiinţă a posibilităţilor, dă minunata înflorire a atitudinii legionare, adică cea mai solemnă şi poate ultima încercare pe care ne-o mai îngădue Dumnezeu în istorie—alături de fiinţa celui mai mare Căpitan al neamului, apare şi de astă dată trădarea.

Trădarea lui Stelescu, deşi descoperită, dovedită şi mărturisită, are o pedeapsă uluitoare. Omul excepţional care e Căpitanul — iartă.

Şi de aici încolo se arată ochilor întunericul îngrozitor ascuns în sufletul lui Stelescu, decăderea morală fără asemănare, monstruozitatea fără calificare: la iertarea Căpitanului, Stelescu răspunde aşa cum a răspuns timp de doi ani, până în 1936, cu murdăria campaniei din Cruciada Românismului.

In galeria trădătorilor români, Stelescu reprezintă maximul de decădere omenească. E ultima întruchipare a infamiei. E rezultatul final şi cel mai desăvârşit al unei lungi decăderi morale care curge în istoria noastră. E atât de perfect monstruos Stelescu, încât apare ca ultima etapă a unei evoluţii. Cea finală, cea mai desăvârşită. Stelescu a fost cel mai desăvârşit şi mai oribil tip de trădător.

Şi tocmai pentrucă e cel mai desăvârşit, e ultima. Moartea pe care a avut-o arată că neamul nu va mai îngădui să mai apară un altul.

Şi acum să ajungem la însăşi rostul pentru care au fost scrise aceste însemnări.

Inţelesurile pe care ni le oferă omorîrea lui Stelescu sunt de o revelantă semnificaţie psihologică. Intr'adevăr, nu este victorie mai mare a sufletului omenesc decât depăşirea propriei lui condiţii. Desfrânatul care ajunge ascet, fricosul care ajunge să înfrunte, nevolnicul să voiască, necredinciosul să creadă, sunt cele mai rare realizări sufleteşti şi cele mai grele. Dar ele vădesc în adâncimea sufletului o complexitate minunată. Şi cei cari le pot împlini sunt cei aleşi. Mediocritatea aici se verifică: în svârcolirile desfrânatului care până la urmă rămâne un libidinos, ale fricosului care rămâne fricos, ale necredinciosului care până la urmă se arată tot un sceptic. Omenirea e plină de oameni cari... au întrezărit idealul dar... s'au resemnat pentru o viaţă „normală". Năzuinţa spre schimbare e în fiecare din noi. Şi mediocritatea înseamnă doară efortul inutil al acestei năzuinţe. Iar valoarea atât înseamnă: împlinirea acestei năzuinţe. Cu atât mai valoroasă, cu cât svârcolirile au fost mai mari, starea iniţială mai adâncită. A încerca de atâtea ori, timp de 400 de ani, de a realiza o afirmare românească prin atâtea mari personalităţi ale neamului — Mihai, Horia, Tudor, Vodă-Cuza şi a cădea mereu surpaţi de muşcătura trădării. A ne svârcoli gigantic timp de 400 de ani, dar a ne svârcoli inutil pentrucă, lângă giganţi, neamul a îngăduit trădătorii şi nu i-a pedepsit niciodată. Adică a fi pe calea de a fi definitiv taxaţi drept un neam mediocru, pentrucă nu am isbutit niciodată să împlinim marile năzuinţe, să evităm alternanţele care anulează viaţa, pentrucă, adică, n'am putut niciodată să dăm relieful creaţiei, împlinindu-ne năzuinţele până la capăt. Şi totuşi, a ieşi după 400 ani de adevărate svârcoliri, din condiţia obişnuită a acestui neam, nu prin resemnare definitivă şi blazată ci, din contră, printr'o ieşire care arată că, însfârşit, neamul nu mai îngădue trădători, deşi i-a îngăduit întotdeauna şi era în firea lui să-i îngădue, — această totală schimbare la faţă, arată dintr'odată latentele excepţionale ale psihicului colectiv românesc. După acest gest, se poate spune fără nici un entuziasm, ci numai lucidă pătrundere psihologică, că sufletul românesc e suflet de esenţă superioară. Tragedia alternanţelor lui a fost însfârşit depăşită, rezolvată. Mediocrilor nu e îngăduit niciodată această totală ieşire, acest salt, această rezolvare, însfârşit realizată, după chinuitoare svârcoliri de alternanţă. Numai sufletele excepţionale pot realiza aceste mari încordări. Realizând această surprinzătoare schimbare, neam ales. Posibilităţile lui sunt nebănuite. Neamul acesta e sortit unei mari transfigurări.

———

Mişcarea Legionară
Regionala V-a Constanţa

ORDIN DE ZI Nr. 4

Comandantul Regionalei a V-a Constanţa face cunoscut următoarele:

1) Se numeşte ajutor de şef de Regională, legionarul Niculae Bujin, în locul legionarului Dumitru Dobrin.

2) Se numeşte şeful organizaţiei judeţului Tulcea, legionarul Dobrin Dumitru în locul comandantului ajutor Niculae Constantinescu, actual ajutor de primar al oraşului Tulcea.

3) Se numeşte şeful organizaţiei judeţului Constanţa comandantul ajutor Gheorghe Stoia, în locul legionarului Niculae Bujin.

4) Aceste numiri, încep a funcţiona pe ziua de 8 Decembrie 1940.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul
Comandant-ajutor Eugen Teodorescu
Şeful Regionalei V-a Constanţa

5 Decembrie 1940

O scrisoare a lui Ion Caratanase

Scrisoare trimisă de Ion Caratanase d-lui Anghel Teodorescu dela Hârşova, tatăl primului martir legionar.

Scrisoarea poartă data poştei, 1.VI.1934.

Ion Caratanase luase conducerea cărămidăriei dela Bucureştii Noui.

Cu toate că era extrem de ocupat, nu uitase nici-o clipă să se îngrijească de familia lui Virgil.

Intr'o a două scrisoare, cu data de 12 Iunie, acelaş an, revine şi cere nişte acte pentru înscrierea la şcoala de aviaţie dela Mediaş a băiatului.

Şi de data aceasta nu uită să întrebe de bostană şi de «băeţii» lui.

Nene Anghele,

De mult nu v'am mai scris.

Eu am mai vorbit de Fănel. La timp se va aranja totul precum şi la Mediaş.

Pe acolo ce mai este. Cu bostana ce mai faceţi? Cred că băeţilor acum le place la câmp.

Pe aci foarte bine. Eu am luat comanda cărămidăriei de aci şi lucrez de zor. Astăzi dau foc la primul cuptor.

Legiunea merge aşa de bine, încât toţi rămân uimiţi.

Bun e Dumnezeu. Vom ajunge unde trebue.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

I. Caratănase

10 DECEMBRIE

are luptători, are martiri şi are trădători. In această zi, studenţimea română îşi sărbătoreşte luptătorii, se închină înaintea martirilor şi înfierează pe trădători.

Sensul naţionalismului nostru

Naţionalismul nostru: adică al fostei generaţii de studenţi care a dat pe 10 Decembrie 1922 — sărbătorit astăzi — şi al generaţiei studenţeşti şi tinere de acum.

Sensul acestui naţionalism nu e altul decât sensul pe care l-a avut totdeauna naţionalismul românesc.

Şi ne gândim în deosebi la înţelesul de adâncă înrădăcinare în realitatea noastră istorică pe care îl are naţionalismul românesc, înţeles care dă acestui naţionalism o valoare, o trăinicie şi o forţă de biruinţă cu totul excepţională, de care nu se bucură în aceeaşi măsură curentele naţionaliste ale celorlalte popoare.

Naţionalismul Românilor nu este simplul produs, mai mult sau mai puţin durabil, al unei activităţi filosofice a gânditorilor, al unei propagande abile a publiciştilor, sau al unei dirijări ideologice infiltrate în mase de către conducătorii politici. Ci el este o supremă înţelepciune câştigată prin experienţa de veacuri a vieţii noastre româneşti, scump plătită cu suferinţele noastre proprii, veac de veac, înţelepciune coborîtă până în subconştient, infiltrată până în instinct. El isvorăşte din experienţa, din cunoaşterea inductivă, prin care am verificat an de an, secole dearândul, existenţa acestei realităţi ireductibile a frângerii omenirii în naţiuni etnice concurente şi rivale, gata de a abuza oricând de un vecin care e slab fie prin însuşirile rasei, fie prin situaţiunile grele în care un neam a fost pus de împrejurările istorice Naţionalismul nostru este o datină, o atitudine sufletească tradiţională (mai veche chiar decât existenţa termenului de «naţionalism»), el e ceva care e al nostru aşa cum ale noastre sunt cojocul şi opinca, fluerul şi iia înflorită, doina şi privirea blândă dar veşnic prudentă a plugarului şi ciobanului. Experienţa aceasta a streinului duşman începe cu năvălirile barbare, e îmbogăţită de luptele cu Turcii, Tătarii, Leşii de prigoanele acelei «unio trium nationum» (să fie deci criteriul naţional o apariţie a veacului al 19-lea cum spun unii?) sau de prigoanele greceşti care au împins pe Român la haiducie şi la Tudor; această experienţă am plătit-o apoi scump cu temniţele ungureşti şi cu tot şirul de suferinţe ale Ardealului strivit nu atât de teoria naţionalistă a lui Apponyi şi Tisza cât de realitatea faptei de prigoană pornite din ura şi pofta streinului. Iar azi această experienţă culminează cu desmoştenirea Românului de către veneticul strein în propria lui ţară liberă, cu lupta din toate domeniile de viaţă dintre noi Românii şi poporul jidovesc care formează în sânul nostru o unitate distinctă, solidară, activând organizat pentru a ne scoate din poziţiile şi drepturile noastre.

Toate acestea sunt pentru fiecare Român adevăruri necontestate, elementare. Naţionalismul românesc se dovedeşte astfel a fi o atitudine înrădăcinată adânc în tot trecutul nostru istoric, chiagul vieţii noastre care străbate până în cele mai tainice tresăriri ale procesului nostru vital. Naţionalismul nostru e un uriaş înfipt cu tălpi late şi neclintit în pământul nostru românesc, piept de granit, ochiu de oţel, cari îşi impun neîndurata voinţă de dăinuire şi de apărare oricât de furioase ar fi valurile adversităţilor de orice fel.

IONEL MOŢA

„Cuvântul Studenţesc"
10 Decembrie 1940

ABONAMENTE

Obişnuite, pe un an: 200 lei.
De susţinere: 1000 lei.

Redacţia şi administraţia, str. Carol 151, telefon 13.98, Constanţa.

Frămîntare...

Istoria neamului romînesc, frîntă la Ştefan cel Mare, apare din nou, — luminoasă, — în cartea neamurilor...

Din adîncurile tainiţelor vieţii romîneşti, de acolo de unde se află plămada rosturilor viitoare, se apropie din ce în ce mai auzit, clocot purtător de ameninţare.

Se conturează momentul crucial în cartea vremii a istoriei neamului...

Din această desenare pe orizontul istoriei noastre, tineretul legionar, clocoteşte fără de răgaz şi însîngerează cu dărnicie.

Ritmul istoriei, — care a maturizat forţat tineretul legionar, prin vitregia şi greutăţile ce i le-a pus în cale, prin suferinţa de legendă îndurată prin toate închisorile, — maturizare ce i-a dat posibilitatea de a dori cu violenţă înfăptuiri ce depăşeau momentul şi pulsul lent al timpurilor grele, — îl găseşte în oficiul sfînt de promotor al nouei epoci, cu dor de rînduiala unei vieţi sănătoase şi'n tălmăcirea în forme fireşti a rostului naţiei.

Momentul istoric de rescruce, găseşte acest tineret pregătit. Răspîntia de veacuri a fost descifrată de el, prin intuirea chemării istorice a neamului, definindu-şi noile idealuri.

Eternul proces de devenire, — a tot ce este nou, luptînd neîncetat, accelerează prăbuşirea mentalităţii veacului mucegăit de ieri, — reuşind astfel să dea conţinut teoretic şi practic elementului esenţial ce trebue să întrupeze noile idealuri de azi: romînul, cetăţeanul romîn.

Problema cetăţeanului romîn, este pentru noi problema de bază, problema ce ne frămîntă sufletul, problemă care înainte de program se cere înlesnită prin trăire intensă, jertfind cu îmbelşugare sînge şi suflet. Creiarea cetăţeanului romîn plin de autentică trăire romînească, este chemarea istorică a noastră.

Necerindu-ni-se renunţarea la un tip de cetăţean vechiu, şi'n găsirea unuia nou, deoarece starea poporului nostru nu este de împlinire ci de intrare deabea în marginile istoriei legionare, — suntem datori a ni-l creia.

Firul istoriei noastre rupîndu-se de multă vreme, noi n'am avut o evoluţie organică; istoria ce-a urmat acestei ruperi, n'a fost conformă cu realităţile fundamentale ale naţiei, ci un continuu sbucium nefiresc, tradus pe plan social prin aşezări şubrede, pe plan politic prin plutocraţie şi domnie străină, iar pe plan spiritual, prin spirit de serbie, ilotism nereacţionar, defensiv şi necreator.

Odată cu dispoziţia nobleţei de spadă a lui Ştefan cel Mare, a apărut boeria profitoare cu işlic.

Deci neavând multă vreme, în decursul istoriei noastre fireşti, — o clasă suprapusă, izvorîtă organic din etnosul şi ethosul nostru, a existat în locul acesteia, — transplantată, — o pătură streină, veroasă şi spoliatoare, care a infiltrat moravuri negative în structura noastră sănătoasă.

Apoi, toate reformele ce au urmat, şi prin care s'a crezut, că se va putea emancipa cetăţeanul romîn, făcute în cadrul democraţiei formaliste, au rămas încercări exterioare, căci s'au isbit de un fond rezistent, sufletul neamului de totdeauna.

In faţa acestei situaţiuni în care se găseşte problema renaşterii naţionale, strîns legată de problema creierii cetăţeanului romîn. Mişcării legionare nu i se cer strigăte prometeice, căci nu ne aflăm în faţa unei morţi organice, fireşti, a unui popor ce îmbătrâneşte, ci i se cere, — fiind un popor ce intrăm deabia în istorie, — proprietăţi suficiente de chemare a întregului neam, spre o viaţă proprie, integrată în marginile unei istorii izvorîtă din pămîntul şi cerul neamului romînesc...

Această chemare şi această integrare, nu se va putea făuri decât în măsura în cari vom fi reuşit să doborâm pentru totdeauna cetăţeanul de azi, plat, universal, abstract, umanitarist şi să-l înlocuim cu cetăţeanul viu, înfipt adînc în realităţile gliei străbune.

Frământarea ce ne stăpîneşte mintea şi sufletul, nu va putea deveni pentru noi balsam odihnitor, decît atunci cînd vom fi reuşit să smulgem din carapacea sterilă, în cari s'au învăluit, pe toţi acei streini *de taina vieţei noastre de popor* pe toţi acei streini de sbuciumul neamului, pe toţi acei ce au rămas *neîncălziţi de fiorul regăsirii duhului etnic*.

Numai atunci, când vom simţi cu toţii *respiraţia naţiei*, cînd vom avea *conştiinţa solidarităţii organice a naţiei*, cînd vom avea *posibilitatea de trăire generoasă în marea comunitate românească* numai atunci această frămîntare a noastră, va deveni amintire, iar cetăţeanul romîn se va numi legionar.

Fie ca această framîntare a noastră să nu se piardă în veac.

Eugen Teodorescu

Ştefan Georgescu, decemvirul dela Tomis

— Urmare din pag. 1-a —

In toamna aceluiaş an, Fani, alături de Căpitan, Nicadori şi ceilalţi Decemviri a fost asasinat mişeleşte de călăii conducerii de atunci.

Ne plecăm frunţile în faţa mormântului său sfînt şi-l simţim păşind în veşnicie, alături de cei ce au rămas...

Nicolae Frecea

Tipografia „DACIA", Str. Lascar Catargiu No. 7, Constanţa